
ma

SOMOGYI SÁNDOR

1.

megszökött a csend várakozása
Z.-ben a belek dolgoznak
tovább
az isten köd fogaival őröl ESÖT
de nincsen képtelen madár mind
be vannak keretezve és délceg fák
és villanypóznák
tartalék
mosolyokban keserűvíz
HADD EGYÉK AZ EBÉK AZ EBHÚST

és már messze a zöld akinek
csak lenni szabad várakozás a déli
végtelenben jégalmák és
moha moha moha moha
s ami név a szó csak szobor
és ütköznek az idők (időben)
az első sötétből látszott az Úr
kinek több alkatrésze hamis szolga
csak építsd távoli csigaházad
fekete hajód
rögzített jajdulások gyökértengerében
HADD ZABÁLJANAK

lehet
és ezt megveted ZÖLD BETŰERDŐK NYÍLNAK
előtted
a terített örömben mint úszik dög
félelem szülöttje és ne add meg magad
malom
a felkínált vizek mind üresek lent
amíg a ritkább de melegebb gőz mindig

felfele halad
és a magasság relatív fogalom ARNYAK
kaszálnak füstpipacsokat árváknak
egyszerre
csak mindenki mérnök lett NÉZD JÓB
MELY FALAK mind hatalmasabbak
és melyek azok
mik döglenek független romokból
a hang néma sakál
te valóban
(így szólítom magam ki a gyorsfőzőből)
nem létező rendszerből
CSEPEGŐ HÜSOD ZABÁLOD

és ha a dobtó acélköd is
benne a halak holtukban énekelnek
a rácsok is integrálok de a csend
megszökött pogány csillagokra

2.

és lehet hogy mind jóllakott
gyászhuszár holtéj-virradat estjén
amikor minden változat nélkül minden
változik erőmacskák sírnak csecsemőt
gyásznászi dal
fáradt sás örökös szavában dalhiány
a csend
a tavaszt burkok nélküli börtönbe rakták
színe rikoltozva imát mond végtelen
boldog fekete
és világít hangtalan sötétben óriás léptekben
vízhatlan élő sírokon plakátok
JELEN a felelet kérdések nélkül a zöld
közben elindult esti sétájára törékeny
és elnyújtott utcákban
ahol az emberek végre a térdüktől süppednek
és nem a talpuktól ahol a beton virágzik
unalomleveleket a dacnak
miközben a többi síkban független esetek történnek
senki sem meri megmondani SÍR
a görbületek középpontjában lévő pont nem mozog
zsákutcák
mind
körben vannak

3.

van kenyérünk elég és borunk
az áztatott vesztesek maradék vére
a függönyön csak bentről lehet látni ki
és fordítva soha
magasság mélyén a sötét ölében
a hangok is körben járnak négyet számlálva
(itt a falak sem tudnak sóhajítani)

de ezek a MI HANGJAINK
a kén rothadásának képei
melyekre ráfestettük Z.-t
és kiakasztottuk az éj ablakain
hogy a csikok örök visításából
és a kopogások óráiból kisajtoljuk
a szüntelen életet melyet elvetett minden
galambból postagalambot csináltak
a színeképek közben megint csak
arányosan mozdulnak oldalra
beszéltek nyugaton újról
az örök halálban
amíg az *elit* halad előre
a körív körvonalán
és hordónknak belsejébe be nem juthat levél
a víz felszínén
víz nem folyik
sem be
sem ki
állandó álmvár-sár
és benne feltétel nélküli hideg láng
erős fény szent
emberérés

4.

az alvás a legjobb barát éber
gyászokat szórt: éjjel minden dél
konok felejtés és unalom
a narancssárga lepedő alatt halott
megríkatott fehér hit
sárpalota szikár szárazság vagyunk
és visszatérve a városokba újbóli hústömeg
és kárminszáj-kreónkék-szem-festékhaj vonulat
a becstelen
becsvágy-piac ÉLJEN
ékek állnak fogaink közt függőleges
titkokban
ó bohócok sírása kínröhej görcseim
ÉLJEN
ÉLJEN
a csend dalol fekete zászlók lángja sötét
és tehetetlen éjszaka ÉLJEN
messze vagy tébolyult érzet vak
vádolt vágy
felolvadt robbanás az alvás
az alvás
egyetlen éber
szent barátom

fekete lovak úgy szálltak végtelen
és legyilkolt márvány rétegen keresztül
HALJ MEG TÓ völgy sikong már
alattunk

5.

mint mén kémény peremén EJ
örök hajnal nyílt kalitka
fekete madár nem száll el
szárított rózsákat hoznak be szagolni
a szél
névtelen
kőd
ha sikoltva esőbe téved a kép
közepes vizekben csak egyesek úsznak
mély
és fegyelmetlenül szigonnyal: NINCS
REMÉNY Kántor halott hosszú dal
az emlék
nyitva az ajtó és az egész ég nyílt
MOZGÓLÉPCSŐ ÉS FELVONÓ
és betiltott hangja az első személynek
itt van rézzöld lánggal előtted
de maga a kín barátod
HAT KINEK ÁRULJÁK E SZAGOT
a horizont szakadék
a fal barlang a mennyezet szél
a szél
névtelen
és hova méz
vasmag-kés-sárga
tompaságban
MA

6.

(az ötödik nap után a hatodik jön
névtelen hűvösben rohad a hús tovább mely irt
az istennek az istenről az istenből
a népnek a népről a népből
az állatoknak az állatokról az állatokból
a megzöldült szent levegőnek
hinni a semmiben késő
megkéssett esőkben
vértóban néma némaság hangját
és egyenként leveleit szedni a szőke szürkeségnek
nem a vonatok ácsorgása ez
nem a vizek zsirtartalmát újságló címek
a képeslapra acél betűkkel nyomtatott beton-boldogság
miközben a vas kitagadta fiát önállósága miatt
harapós áltatás kereteiből kilóg a fák
remegő jajának ketyegő világa
AZ AGAK
nézik virágzó fikuszok
zenéjét égetik a papok pedig
egyszerű történet az egész
minden kilenc napban vihar a tél
nyár szagából fonnyadt télizű nyarak
amikor a második emeleten az erkély
az asztalok társaságában az égnek nyílt

a harmadik üveg sör után
megjelenik a lehetőség **EMBER**
és az álmok segítségével a feledés mindenre képes
hogy a kettészakított W.C.-papírt
a nyál hatásával összeragaszd
mert ha megkéred
az nem ugyanaz
mintha megengednéd
az éj visszhangjában megteszi a lépést előre
és barátom
e zavaros teában szigetet
vagy csónakot találni ordítva mély
és feszes erőkkal újból
MEGFESTENI A LÉG KÉPÉT
milliós lakosságával képtelen reggel a köd
vagy a paraszt hajol le
vagy a göröngy repül fel
vörös arcát a napnak leköpték
és szeletekben
az órák gördülnek párhuzamos
és vakító fölösleges fényben
a vakok viseljenek szemüveget
úgyis a mély
a holtak dalából szedi betűit
avagy ma
és ebben az idő
a szüntelen rohadás kiáltásának feszes
és ismétlődő reménycsalása
forgómozgás
felejts fű eb mint járt holt
elképzelt urad
után)

7.

az unalom zabál meg bennünket
páncélzubbonyaink lát-nyílásain keresztül

a napok körhintáin vigyorgók
vagyunk mi s messze már
a hegyet sem másszák meg
a szél időnként lesöpri az autókat az aszfaltról
és a NAP kiszivárogoz az égetteken
a hőség irdatlan keresztmetszetében
LEGYEK A BARÁTAIM
és egyik falu a másikat játssza
szédülő por az egész világ most köröttem
és a NAP mondtam
pedig már tényleg elfelejtettünk imádkozni
40 km gyaloglás után vissza
VISSZA A TENGERBE
a szokásos sorrendben a csúszómászókig majd
a halakig
a kékvörös moszatok között
gallérosostorosok
kiknek bal kezén vízhatlan óra

és fehér napozókalap amíg a vér
az asztalok alatt folyik a fenébe
amit itt tengernek hívnak a cukrászdában
újra és újra visszaláttuk őt
és akkor újból felírhattuk számunkra
a lég sipító falaira melyek mesésen szelték egymást
egy kiolvadt ábrándból
mi vagyunk az elvártak
ahol kő a kövön és karszt
és nem terem sem káposzta sem földieper
ilyen zöld embereknek nem kell hinni mondták
pedig mi még De Gaulle-ban is tudtunk hinni
tehát a NAP
tehát a szolgák tökéletes eltűnése után az ŪR
kinék e mohák országában négy villája van
és nem tud Z.-ről egy éneket sem
de ilyesmit senki sem tud
tehát ABSZOLÚT
végre itt a független
végre a test ideába megy át és az anyag energiába
de a választásokon kihagyták a cigányokat
és így maradtak meg az utak a gyalogosoknak
s a mekkák fanyar íze
már nem oázis
s a valószínűségi számla valamely hatványán
a különbség és azon halmazok barátai
a legyek és az unalom
egyetlen létezői
e pirosra festett
zöld
legelőnek

8.

szent repülőtér füves gyöp e beton
melynek fűvéből kirohadt az Ősz
és repülőikből az indulásmentes sikongások
a hangok harmadolva tűnnek
és jelennek meg az amfiteátrumban
százados padörökkel a mában
a zamatos sejtelem őreivel a padon
némileg emberek is ülhetnek
és azok akik szótlánul festeni jönnek ide
és azok kik színvakként beszédet mondanak
és azok akik önmagukban hordják a komputert
a felszállásra várakozó szavak
és romhullámok interferálnak
most fellép a szűz csend
a imbolygó járda vallomásra
és zuhanásra bírja az egy
vagy több helyen állókat de
és itt megszakad minden remény
mert a glóriában csak a HIT és a kocsonyás magány van
tehát felmerül a kérdés utolsó lemerülése
előtt hogy pozitív zuhanás is létezik persze
egypáran visszatérnek térdelő pozíciójukba

s bevallják hogy emberek
s most már nem is oly fontos mindent
tehát a színeket és a hangokat
végtelen mértani sorokba helyezni
mert azt néha progresszióknak is nevezik
örök vibrálás a lég
és benne sárga ütközések
jelentéktelensége
a mozgó testrészek összeérnek és pattanásig feszülő
karikamozdulatban elválnak
a ritmus abszolút hiánya fent ül a trónon
és a vizelő fényoszlopok fényjáték álnéven
és ürességpompában próbálják felforralni a vért
melynek összetétele pillanatnyi értékre nincs
identifikálva
miközben az egyetlen létezés a határozatlan
létszám a tömeg
a massa melybe és melyből zümmögnek ki
és szállnak a halálba e repülők
REPÜLŐTÉR bejelentett tánc
pedig semmilyen szerepbeosztás nincs
senki sem törheti egységekre e rajt
melyen kívül nincs világ és melyen belül sincs
világ
az analízis teljesen elbukott végtelenségében
szüntelen elektromos kisülés és impulzus
és átszúrt síkok egyeneseiben
a pontok REPÜLŐTÉR fekete madarak kórháza
REPÜLŐTÉR e barlangja a nyilvános kődnek
kék mohaerdők temetője
örök tűzben
és zuhanunk beléje kisebb-nagyobb mankóinkkal
határérték nélküli vak
KIFUTÓPÁLYÁK A VÉGTELENBE

a fő hogy minden egyszerre és egy helyen kezdődik tart és végződik
a sör ára 5 dinár

9.

meglökött kénvonatok
őszi szanaszét
fekszik a légy a hátán ki üldözött
és benne van a milliós levegő
egy doboz az egész élet
(megeheted vonalas papírjaidat)
üvegszemed minden reménye
a törés
és benne vannak a körök
melyekből tereket építenek U.-ban
pedig már minden megfelel abroncsnak
MA
a z.-i kirakatokban ilyesmit is
lehet látni
A TÖKÉLETESSÉG BENT VAN E KONZERVEN
közben Z. meghökkent az egyének előtt

mert nem lehetséges a világbajnokokra rákenni a port
az olajat és a vasreszeléket
mert a pokolkék néha átmehet pokol gépbe
de az már nem történik itt
áll a szél
az esőnek szálai az égtől a földig
s az égbe rajtuk mégis csak néhányan másznak
megszökött kínvonatok
szedd össze apró fogaidat
e tér koldusai almával köveznek meg MENJ
a futószalag végre elindult visszafele
s már kinyithatod a dobozt de
a konzervnyitó eltörik
ó mondd
meglökött kínvonatok
a vasútállomás újra átvette az inga szerepét
és felhúzta hajnali maszkját
romváros
van-e vége ennek az indulásnak
vagy talán
ez a vég végre s végtelen
morajba esik minden kés
a vér (igen zamatos hagymával és paprikával piritva)
vagyis leülhetsz e padra új isteneddel
erre mit iszol
SZENT MAGÁNY
leül az Ősz a vízre a színek rohadnak
délutáni álmából nem ébred csend
SZENT MAGÁNY
megszökött kénvonatok s az örök szag
fállábú madarak és szárított csontok hazája ez
s nem kell kétszer hogy kimondd ŐSZ
a relatív helybenállásból átmész az abszolútba
meztelen már minden onániád
meglökött kémvonatok
ezek a percek csak sárgulásra várnak
és mégis törik a föld
az örök szakadásban és nincstelen mindenségben
te vagy a föld
és meglökött kémvonatok
körötted

10.

és mégis
szakadékok fiai a bércek
várakozás az örök kifutópályán
a semmibe
amíg az éh saját húsunkból csökken
a kémkedő madarak kénvonatai közt
hazug ábránddal álom-barátod
és tenger unalom emlékeid szent
magányában

titkos repedések léteznek
s belőlük vibrál a MÁ-ban zöld rohadás
mindennemű
és tökéletes ígélet nélküli
ígélet
HOLNAP